

တို့ချမ်း

ကြယ်ကြွဆုတောင်း

ကြယ်ကြွေဆုတောင်း

ယောမင်းကြီးလမ်းထဲရှိ ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲတွင် လူပြည့်နေသည်။ ။ ထိုင်စရာ ခုံ အတော်များများ နေရာလွတ်မကျန်ပဲ ရှိ၏။ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသားတစ်ဦးသည် ကော်ဖီစားပွဲပေါ်တွင် လက်ပံတော့တစ်လုံးကိုတင်ကာ သူ၏ အလုပ်တွင် အာရုံဝင်စားနေမိလေသည်။ ။

"ဒီမှာ ထိုင်လို့ ရလားရှင်"

သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံလေး၏ ပိုင်ရှင်ကို နိုင်အောင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

မင်းတော့သွားပြီ ...

သူ့စိတ်ထဲတွင် ချက်ချင်း ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ သူ့ဘဝသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နိုင်အောင် သိလိုက်သောကြောင့်ပင်။ သွားတက်ကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးနေသော မိန်းကလေး၏ အမည်သည် ဂျူလိုင်မိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမသည် ဆေးကျောင်း တတိယနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးသွားသဖြင့် အဘိုးဖြစ်သူနှင့် အတူနေထိုင်ကြောင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင် အချက်အလက်အားလုံးကို သူပိုင်ဆိုင်သော နတ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်မြင်လိုက်နိုင်လေသည်။ ။

"ရပါတယ်ခင်ဗျ။"

သူ့ရှေ့ရှိ လက်ပံတော့ကို အနည်းငယ် နေရာဖယ်ပေးရင်း ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။ ။ သူမခန္ဓာကိုယ်မှ သင်းပျံ့သော ရေမွှေးနံ့က သူ့စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားမိသွားသည်။ ။ ဂျူလိုင့် လက်ထဲမှ ခန္ဓာဗေဒ စာအုပ်ထူကြီးကို သူကြည့်ရင်း စကားစမိ၏။

"ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လည်း ဆရာဝန်ပဲဗျ။ သူ့ဆီမှာလည်း ခင်ဗျားလို စာအုပ်အထူကြီးတွေရှိတယ်။"

ဂျူလိုင် ထပ်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။ ။ သူမ၏ အပြုံးလေးများက နိုင်အောင်ကို ဖမ်းစားမိထားလေပြီ။

"ဟုတ်တယ်။ စာအုပ်ကြီးတွေက ထူလေ၊ ခေါင်းအုံးအိပ်လို့ ကောင်းလေ။"

နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူရယ်မိကြသည်။ ။

"ကျွန်တော့်နာမည် နိုင်အောင်ပါ။"

"ညီမနာမည်က ဂျူလိုင်မိုး၊ ဂျူလိုင် လို့ ခေါ်လည်း ရပါတယ်။"

ခဏအတွင်းမှာ ပင် သူတို့ နှစ်ဦး ခင်မင်သွားကြသည်။ ။ နိုင်အောင်သည် သူ၏ တန်ခိုးအစွမ်းများကို လုံးဝ ထုတ်မသုံးခဲ့။ သူသည် ဂျူလိုင့်ထံမှ စစ်မှန်သော ခင်မင်မှုကိုသာ လိုချင်ခဲ့လေသည်။ ။ စကားပြောနေစဉ် နိုင်အောင် မျက်လုံးထောင့်စွန်းမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ ။ သူ့မျက်နှာ ရုတ်တရက် တည်သွား၏။ ဆိုင်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်သည် ကောင်တာတွင် ကော်ဖီမှာ ပြီး အိမ်သာထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသည် ကို သူတွေ့လိုက်သည်။ ။

"ဂျူလိုင် ခဏလေးနော်။"

သူ မိန်းကလေးကို ခွင့်တောင်းပြီး အိမ်သာရှိရာသို့ ထလာသည်။ ။ အိ

မိသားစုတိုင်းကို တွန်းဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ စောစောက ဝင်သွားသောလူသည် အိမ်သာအတွင်းခန်း တစ်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသည် ။ နိုင်အောင် ထိုလူ့ခြေထောက်များကို သစ်သားတံခါးရွက်များ အောက်မှ လှမ်းတွေ့နေရသည် ။ ဘောင်းဘီကို လိပ်ချထားခြင်းမရှိ။ ထိုသူသည် အိမ်သာတက်နေခြင်း မဟုတ်ပဲ အိမ်သာကြွေကမုတ်ပေါ်တွင် ထိုင်နေခြင်းသာ။ ရုတ်တရက် နိုင်အောင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။ အိမ်သာထဲမှ လူသည် နိုင်အောင် အခန်းပြင်တွင် ရှိနေသည် ကို မသိတော့။ ထိုလူသည် အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း သူ့လက်ထဲမှ ဖုန်းစကရင်ကို ကြည့်နေခဲ့သည် ။ သူ့ဖုန်းပေါ်တွင် နာမည်စာရင်းများ ။ ထိုလူသည် နာမည်များကို အလွတ်ကျက်နေသည် ။ ခဏကြာလျှင် သူ အိမ်သာအတွင်းခန်းထဲမှ ထွက် လာပြီး လက်ဆေးကြောလေ့တွင် မျက်နှာသစ်လိုက်သည် ။ မှန်ထဲသို့ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့နောက်တွင် ရပ်နေသော နိုင်အောင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဟင် ... မင်း ... မင်း ... "

"အေး။ ဟုတ်တယ်။ ငါပဲ ...။"

ထိုလူသည် နိုင်အောင်ထက်ပိုပြီး ထွားကျိုင်းတုတ်ခိုင်သည် ။ အနောက်သို့လှည့်ကာ နိုင်အောင် မျက်နှာ တည့်တည့်ကို သူ့လက်သီးကြီးနှင့် ထိုးချလိုက်၏။ သို့သော် နိုင်အောင်က သူ့လက်သီးဆုပ်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပြန်ဖမ်းချုပ်လိုက်သည် ။

"အား "

ထိုလူကြီးသည် နာကျင်စွာ အော်လိုက်သော်လည်း ပါးစပ်မှ အသံထွက်မလာ။ နိုင်အောင်သည် အိမ်သာခန်းထဲမှ ဆူညံသံများကို ပိတ်ပင်တားဆီးထားပြီးပြီ။ သူ့လက်နှင့် ချုပ်ကိုင်ထားသော ထိုလူကြီး၏ လက်

သီးဆုပ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးကျွမ်းသလို မည်းတူးလာသည်။ ။

"အား ... မလုပ်ပါနဲ့ ဗျ၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးကြီး တောင်းပန်ပါတယ် ဘုရား ..."

နိုင်အောင်၏ မျက်နှာသည် သနားကြင်နာမှု ကင်းလွန်းနေသည်။ ။ လူကြီး၏ လက်ကြီးတစ်ဘက်လုံး မီးသွေးလိုဖြစ်လာသည်။ ။ ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မီးလောင်ခံရသလို မဲတူးပြီး ဟုတ်ကနဲ ပြာများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားလေသည်။ ။ နိုင်အောင်သည် သူ့လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ငွေကြုတ်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် အဆိုပါ ပြာများ သည် လေစုပ်စက်နှင့် စုပ်လိုက်သလို ထိုကြုတ်ကလေးထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။ ။

"စာတွေ အတော်ရနေပြီလား။"

ကော်ဖီသောက်ရင်း စာအုပ်အထူကြီးကို ကုန်းဖတ်နေသော ဂျူလီ ငုံရှေ့တွင် ပြန်ဝင်ထိုင်ရင်း နိုင်အောင် မေးလိုက်ခြင်းပင်။

"ဟီး.. ဘာတွေမှန်းမသိလို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ။"

မိန်းကလေးက သူမမျက်နှာပေါ်ရှိ မျက်မှန်လေးကို အသာချွတ်ကာ ပြန်ဖြလိုက်သည်။ ။ ဂျူလီခိုင်းမိုးသည် အလွန်ချောမောလှပသူ တစ်ဦးမဟုတ်ချေ။ သို့သော် ယခုမူ သူမသည် နတ်သားတစ်ပါးကို ကောင်းကင်ဘုံမှ ခုန်ဆင်းချချင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

"ဟဲ့ ဂျူလီ"

မိန်းကလေး အသံစူးစူးလေးလာရာဆီသို့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး မော့ကြည့်မိကြသည်။ ။ သူတို့ စားပွဲဘေးတွင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးရပ်နေသော မျက်မှန်ထူထူနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

"ဆောရီး။ ငါ နောက်ကျသွားလို့ ။"

"ရပါတယ်။ ငါ ဒီမှာ နင့်ကိုစောင့်ရင်း မိတ်ဆွေ အသစ်ရနေတာ။ ကို နိုင်အောင် ဒါ ဂျူလိုင်သုဇယ်ချင်း ကေခိုင်တဲ့ ။ ကေခိုင် ဒါ ကိုနိုင်အောင်။"

"ထိုင်ပါဦးလား။"

နိုင်အောင်က ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။ သို့သော် ဂျူလိုင် ၏ သုဇယ်ချင်းက ...

"ရတယ်ရှင်။ ကျူရှင် နောက်ကျနေလို့ ။"

ဂျူလိုင်မိုး မထချင်ထချင်နှင့် စာအုပ်အထူကြီးကို ကောက်ကိုင်ရင်း ထလိုက်ရသည် ။

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒါဆိုလည်း နောက်မှ ဆုံပါဦးမယ်။"

နောက်ဘယ်လို ဆုံမှာ လဲ။ ဖုန်းနံပါတ်၊ ဖေ့ဘွတ်အကောင့် ဘာမှ မှ မသိတာ ...။ ဂျူလိုင်စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲ တွေးမိသည် ။ သို့သော် အလိုက်မသိ လူမှုရေးနားမလည်သော သုဇယ်ချင်းက သူမကို အတင်းဆွဲခေါ်နေလေသည် ။ မတတ်သာသည့်အဆုံး ထိုင်လျက်ကျန်ခဲ့သည့် နိုင်အောင်ကို ဂျူလိုင်မိုးခမျာ မချီပြီးကလေးသာ ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ရတော့သည် ။

"ဟဲ့ ... ဂျူဂျူ။ အဲဒီ အစ်ကိုကြီးက ဘယ်သူလဲ။ ချောလိုက်တာ။ ရုပ်ရှင်မင်းသား ကျနေတာပဲ။"

"ငါလည်း ဘယ်သိမလဲဟဲ့။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ တွေ့တာ။"

ဂျူလိုင် သူငယ်ချင်းမကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲရင်း ပြန်ဖြလိုက်သည် ။
ထိုနေ့က ကျူရှင်တွင် သူမ စာထဲ စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့ပဲ နိုင်အောင်
အကြောင်းကိုသာ အချိန်ပြည့်တွေးနေမိခဲ့သည် ။
တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ယောက်ျားလေးများကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပဲ
ကျောင်းစာကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားခဲ့သည့် သူမကိုယ်သူမပင်
အံ့သြမိလေသည် ။

"ငါ့မြေး။ နေကောင်းရဲ့ လား။ ဒီနေ့ ငါ့မြေးကြည့်ရတာ ဝိုင်းတိုင်တိုင်
နဲ့ တစ်မျိုးပဲ။"

သူမအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပြီး ယူလာပေးသော အဘိုးဖြစ်သူ
ဦးအောင်မြတ်က ပြောလိုက်သည် ။ ဂျူလိုင် သုံးနှစ်သမီး အရွယ်မှာ ပင်
သူမ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံး လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ဆုံးပါးသွားကြသဖြင့် အ
ဘိုးဦးအောင်မြတ်က မြေးကလေးကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေးထားခြ
င်းပင်။ ဦးအောင်မြတ်သည် သားနှင့် ချွေးမတို့ ချစ်ရစ်ထားခဲ့သည့် စည်း
စိမ်ဥစ္စာများကို ဂျူလိုင်အတွက် စုဆောင်းပေးထားပြီး ကိုယ်တိုင်ကမူ
မြို့လည် လမ်းကြားတစ်နေရာတွင် တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခန်း
ငှားရမ်းကာ မိမိတတ်ကျွမ်းသော နာရီပြင်သည့် အလုပ်နှင့် မြေးမလေး
ကို ဆေးကျောင်းရောက်သည် အထိ ပျိုးထောင်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည် ။

"ဘိုးဘိုး။ သမီး ဒီနေ့ ကျူရှင်နားက ကော်ဖီဆိုင်မှာ လူတစ်ယောက်
နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။"

ဦးအောင်မြတ် စာကြည့်စားပွဲဘေးရှိ ကုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း နားထောင်လိုက်သည်။ ။ သူတို့ မြေးအဘိုးသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေအရင်းပမာ အမြဲတိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေကျ ပင်။

"ဟုတ်လား ငါ့မြေး။ သူက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကလဲ။"

"သမီး သူ့နာမည်ပဲ သိခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ သူက သမီးဘဝတလျှောက် တွေ့ဖူးသမျှ ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူဘူး ဘိုးဘိုး။"

"ဘယ်လို မတူတာလဲကွဲ့။"

"သမီးလည်း မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ နတ်သားတစ်ပါးလိုပဲ ။"

ဦးအောင်မြတ် သဘောကျစွာ ရယ်ရင်း ...

"ကဲ ငါ့မြေး ကော်ဖီ မအေးခင် သောက်လိုက်ဦး။ ပြီးရင် ညဉ့်သိပ်မနက်စေနဲ့ ။ မနက်ကျောင်း စောစောထသွားရဦးမှာ ...။ အဘိုးအိုသည် မြေးဖြစ်သူ၏ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ပုတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ ထို့နောက် သူ၏ အလုပ်စားပွဲပေါ်ရှိ နာရီဟောင်းများကို ပြန်ကောက်ကိုင်ကာ အလုပ်တွင် အာရုံနစ်မျောသွားလေသည် ။